

Αριθμός απόφασης: 21 / 3511 / 5290 / 5906 / 2013
ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ / 159 / 152 / 152

ΤΟ

ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ

Συγκροτήθηκε από το Δικαστή Κωνσταντίνο Ρόκο, Πρωτοδίκη, που ορίστηκε από την Πρόεδρο του Πρωτοδικείου και από τη Γραμματέα Αικατερίνη Λημνιωτάκη.

Συνεδρίασε δημόσια και στο ακροατήριό του την 9^η Ιανουαρίου 2013, για να δικάσει τις επόμενες υποθέσεις μεταξύ:

-Α-

ΤΟΥ ΕΚΚΑΛΟΥΝΤΟΣ - ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ:

κατοίκου [redacted] που παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου του δικηγόρου [redacted]

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ – ΚΑΘ'ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1) εδρεύουσας στην Αθήνα [redacted] ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία [redacted] νόμιμα εκπροσωπούμενη, που παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου [redacted]

2) εδρεύουσας στην Αθήνα [redacted] ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία [redacted] νόμιμα εκπροσωπούμενη, που παραστάθηκε δια του πληρεξουσίου δικηγόρου [redacted]

3) εδρεύουσας στην Αθήνα [redacted] ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία [redacted]

νόμιμα εκπροσωπούμενης που παραστάθηκε δια

-B-

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ – ΚΑΘ’ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ: Εδρεύουσας στην Αθήνα
ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία
νόμιμα εκπροσωπούμενη, που παραστάθηκε δια

ΤΟΥ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΟΥ – ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ:

κατοίκου που παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ – ΚΑΘ’ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1) εδρεύουσας στην

Αθήνα ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την
επωνυμία νόμιμα

εκπροσωπούμενη, που δεν παραστάθηκε, 2) εδρεύουσας στην Αθήνα
ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία
νόμιμα εκπροσωπούμενης που

παραστάθηκε δια

-Γ-

ΤΗΣ ΕΚΚΑΛΟΥΣΑΣ – ΚΑΘ’ΗΣ Η ΑΙΤΗΣΗ: Εδρεύουσας στην Αθήνα
ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία
νόμιμα εκπροσωπούμενης που

παραστάθηκε δια

ΤΟΥ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΟΥ – ΑΙΤΟΥΝΤΟΣ:

κατοίκου που παραστάθηκε μετά του πληρεξουσίου

του

ΤΩΝ ΕΦΕΣΙΒΛΗΤΩΝ – ΚΑΘ’ΩΝ Η ΑΙΤΗΣΗ: 1) εδρεύουσας στην

Αθήνα ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την
επωνυμία νόμιμα

εκπροσωπούμενη, που δεν παραστάθηκε, 2) εδρεύουσας στην Αθήνα
ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία
νόμιμα εκπροσωπούμενη, που παραστάθηκε δια

Ο εκκαλών α' έφεσης ζητεί να γίνει δεκτή η υπ' αριθμ. καταθέσεως [redacted] έφεση που φέρεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου με την με αριθμό [redacted] πράξη του Δικαστή του παρόντος Δικαστηρίου κατά της με αριθμό [redacted] απόφασης του Ειρηνοδικείου [redacted] με αντικείμενο αίτηση του ν. 3869/2010, η οποία προσδιορίστηκε για συζήτηση μετά από μία αναβολή για την παραπάνω δικάσιμο. Η εκκαλούσα β' έφεσης ζητεί να γίνει δεκτή η υπ' αριθμ. καταθέσεως [redacted] έφεση που φέρεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου με την με αριθμό [redacted] πράξη του Δικαστή του [redacted] του κατά της με αριθμό [redacted] του Ειρηνοδικείου [redacted] με αντικείμενο αίτηση του ν. 3869/2010, η οποία προσδιορίστηκε για συζήτηση μετά από μία αναβολή για την παραπάνω δικάσιμο. Η εκκαλούσα γ' έφεσης ζητεί να γίνει δεκτή η υπ' αριθμ. καταθέσεως [redacted] έφεση που φέρεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου με την με αριθμό [redacted] πράξη του Δικαστή του παρόντος Δικαστηρίου του κατά της με αριθμό [redacted] απόφασης του Ειρηνοδικείου [redacted] με αντικείμενο αίτηση του ν. 3869/2010, η οποία προσδιορίστηκε για συζήτηση για την παραπάνω δικάσιμο

Κατά τη συζήτηση της υποθέσεως οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις προτάσεις τους.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Φέρονται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου η υπ' αριθμ. καταθέσεως [redacted] έφεση που φέρεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου με την με αριθμό [redacted] πράξη του Δικαστή του παρόντος Δικαστηρίου, η υπ' αριθμ. καταθέσεως [redacted] έφεση που φέρεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου με την με αριθμό [redacted] πράξη του Δικαστή του παρόντος Δικαστηρίου και η υπ' αριθμ. καταθέσεως [redacted] έφεση που φέρεται ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου με την με αριθμό [redacted] πράξη του Δικαστή του παρόντος Δικαστηρίου, οι οποίες πρέπει να ενωθούν και να συνεκδικαστούν, εφόσον εκκρεμούν ενώπιον

του ίδιου Δικαστηρίου, στρέφονται κατά της ίδιας πρωτόδικης απόφασης και, κατά την κρίση του Δικαστηρίου, διευκολύνεται και επιταχύνεται η διεξαγωγή της δίκης και επέρχεται μείωση των εξόδων.

Από την με αριθμό 10916/14-9-2012 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Αθηνών Ηλία Νικολόπουλου, την οποία η εκκαλούσα νόμιμα επικαλείται και προσκομίζει, αποδεικνύεται ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της κρινόμενης έφεσης με πράξη ορισμού δικαίμου και κλήση προς συζήτηση για την 7-11-2012 νόμιμα και εντός των νομίμων προθεσμιών στην εφεσίβλητη

Κατά την, ως άνω, αρχικώς ορισθείσα δικάσιμο, η συζήτηση της υποθέσεως αναβλήθηκε από το πινάκιο για την παρούσα δικάσιμο. Η εγγραφή αυτή στο πινάκιο επέχει θέση νομίμου κλητεύσεως της εφεσίβλητης, η οποία κλητεύθηκε νομίμως και εμπροθέσμως στην αρχική δικάσιμο (άρθρ. 226 παρ. 4 ΚΠολΔ - βλ. σχετ. ΑΕΔ 33/1995 ΕλλΔνη 36. 571). Επομένως, η εφεσίβλητη, που δεν παραστάθηκε στην παρούσα δικάσιμο, όταν εκφωνήθηκε και συζητήθηκε νομίμως η υπόθεση, με τη σειρά εγγραφής της στο οικείο πινάκιο (βλ. τα πρακτικά), πρέπει να δικασθεί σαν να ήταν παρούσα (591 § 1 σε συνδυασμό με 741 και 524 § 4 και 226 § 4 ΚΠολΔ).

Από την με αριθμό 6334ζ/26-10-2012 έκθεση επιδόσεως του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου Ηρακλείου την οποία η εκκαλούσα νόμιμα επικαλείται και προσκομίζει, αποδεικνύεται ότι ακριβές επικυρωμένο αντίγραφο της κρινόμενης έφεσης με πράξη ορισμού δικαίμου και κλήση προς συζήτηση για την παρούσα δικάσιμο επιδόθηκε στην εφεσίβλητη Επομένως, η τελευταία που δεν παραστάθηκε στην παρούσα δικάσιμο, όταν εκφωνήθηκε και συζητήθηκε νομίμως η υπόθεση, με τη σειρά εγγραφής της στο οικείο πινάκιο (βλ. τα πρακτικά), πρέπει να δικασθεί σαν να ήταν παρούσα (591 § 1 σε συνδυασμό με 741 και 524 § 4 και 226 § 4 ΚΠολΔ).

Οι κρινόμενες εφέσεις κατά της με αρ. 167/2012 οριστικής απόφασης του Ειρηνοδικείου το οποίο δίκασε τη διαφορά των διαδίκων κατά τις διατάξεις της εκουσίας δικαιοδοσίας έχουν ασκηθεί νομότυπα και είναι εμπρόθεσμες, εφόσον η εκκαλουμένη απόφαση επιδόθηκε στις 25-10-2012

(βλ. την με αριθμό [redacted] έκθεση επίδοσης του δικαστικού επιμελητή του Πρωτοδικείου [redacted], ημερομηνία κατά την οποία είχαν ήδη ασκηθεί οι υπό κρίση εφέσεις, δεδομένου ότι ο μὲν αιτών άσκησε την υπό κρίση έφεσή του την [redacted] (βλ. την με αριθμό [redacted] έκθεση κατάθεσης έφεσης της Γραμματέως του Ειρηνοδικείου [redacted], η εκκαλούσα «Τράπεζα

(βλ. την με αριθμό [redacted] έκθεση κατάθεσης έφεσης [redacted] του Ειρηνοδικείου [redacted] και τέλος η εκκαλούσα [redacted] (βλ. την με αριθμό [redacted]

έκθεση κατάθεσης έφεσης της Γραμματέως του Ειρηνοδικείου [redacted] [redacted] Πρέπει, επομένως, να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί κατ' ουσίαν, κατά την ίδια διαδικασία, για να κριθεί αν είναι βάσιμη και από ουσιαστική άποψη.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των αρθ. 1 και 4 παρ. 1 ν. 3869/10, σαφώς προκύπτει ότι για το ορισμένο της αίτησης αρκεί να αναφέρεται ότι ο οφειλέτης είναι φυσικό πρόσωπο στερούμενο πτωχευτικής ικανότητας, ότι κατέβαλε προσπάθεια εξωδικαστικού συμβιβασμού, ο οποίος απέτυχε, ότι βρίσκεται σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του. Ακόμη στην αίτηση πρέπει να περιέχεται ακριβής περιγραφή της οικογενειακής (έγγαμος ή μη, προστατευόμενα μέλη), και περιουσιακής κατάστασης του οφειλέτη (το μέσο μηνιαίο εισόδημά του, τα πάσης φύσεως εισοδήματα του και τα περιουσιακά του στοιχεία), κατάσταση όλων των πιστωτών και των απαιτήσεών τους κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα και σχέδιο διευθέτησης των οφειλών, στοιχεία τα οποία μπορούν να περιέχονται σε συνημμένα στην αίτηση έγγραφα, οπότε συγκοινοποιούνται μ' αυτή. Τέλος απαιτείται ορισμένο αίτημα, που είναι αυτό της ρύθμισης των χρεών του οφειλέτη με σκοπό την απαλλαγή του, εφόσον δε επιθυμεί να εξαιρεθεί η κύρια κατοικία του πρέπει να υποβάλλεται και σχετικό αίτημα. Παραπέρα, σύμφωνα με τις διατάξεις των αρθ. 216 και 747 ΚΠολΔ δεν απαιτείται πανηγυρική διατύπωση των παραπάνω στοιχείων και του αιτήματος της αίτησης, αλλά μπορούν να περιέχονται οπουδήποτε στο δικόγραφο, γιατί δεν καθορίζεται από το νόμο η παράθεσή του σε ορισμένη θέση ή σειρά, αρκεί

μόνο να προκύπτουν με σαφήνεια (βλ. ΑΠ 173/81 Αρχ. Ν. 32-258 και 1293/93 Δνη 35-140, ΕφΑθ 2212/83 Δνη 24-1417 και 11416/87 Δ. 19-332). Δεν απαιτείται δε για την πληρότητα τη αίτησης η αναφορά της έλλειψης υπαιτιότητας στην πρόκληση της μόνιμης αδυναμίας εξόφλησης των χρεών, εφόσον δε αυτή οφείλεται σε δόλο του οφειλέτη, το γεγονός αυτό προβάλλεται από τους πιστωτές, που βαρύνονται με την απόδειξη. Επίσης δεν απαιτείται η λεπτομερής αναφορά των εξόδων διαβίωσης του οφειλέτη, αρκεί η αναφορά της οικογενειακής του κατάστασης και των υποχρεώσεών του που συνδέονται μ' αυτήν, ώστε να μπορούν να εκτιμηθούν οι ανάγκες του, περιστατικά που περιέχονται στην ένδικη αίτηση. Περαιτέρω, δεν υπάρχει υποχρέωση του οφειλέτη να αναφέρει πώς περιήλθε σε οικονομική αδυναμία. Το γεγονός ότι έχει επέλθει χωρίς δόλο σε αυτήν την κατάσταση δεν χρειάζεται να αναφέρει καθώς κατά το άρθρο 338 ΚΠολΔ είναι κάτι που πρέπει να επικαλεστούν και να αποδείξουν οι πιστωτές. Το ίδιο ισχύει για τον ισχυρισμό ότι τα χρέη έχουν αναληφθεί τον τελευταίο χρόνο, που αποτελεί ισχυρισμό των πιστωτών, όπως και για το γεγονός ότι έχει υπαχθεί ξανά ο οφειλέτης σε αυτήν τη διαδικασία. Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 5 του ν.3869/2010, όπως τροποποιήθηκε με την παράγραφο 3 άρθρου 85 Ν.3996/2011,ΦΕΚ Α 170/5.8.2011 ο οφειλέτης το αργότερο μέσα σε ένα μήνα από την υποβολή της αίτησης επιδίδει στους πιστωτές αντίγραφο της αίτησης με ορισμό δικασίμου για τη συζήτηση της με πρόσκληση να υποβάλλουν στη γραμματεία του δικαστηρίου εγγράφως τις παρατηρήσεις και να δηλώσουν αν συμφωνούν με το προτεινόμενο σχέδιο διευθέτησης των οφειλών μέσα σε αποκλειστική προθεσμία δύο μηνών από την υποβολή της αίτησης. Οι πιστωτές μπορούν, αφού λάβουν γνώση όλων των εγγράφων και των στοιχείων της υπόθεσης, με έγγραφο τους που κατατίθεται στη γραμματεία του αρμόδιου δικαστηρίου να προτείνουν τροποποιήσεις του σχεδίου. Το άρθρο 5 παρ. 1 αναφερόταν αρχικώς σε επίδοση αρκετών εγγράφων. Εφόσον η αίτηση ως ενιαίο δικόγραφο περιλαμβάνει όλα τα έγγραφα που αναφέρει το άρθρο 5 παρ. 1, η επίδοση στους πιστωτές μόνο της αίτησης αρκεί. Γι αυτό άλλωστε έγινε και η αντίστοιχη τροποποίηση του άρθρου 5 παρ. 2 με το άρθρο 85 παρ. 3 του Ν. 3996/2011 με αποτέλεσμα πλέον να επιδίδεται μόνο η

αίτηση με τον ορισμό της δικασίμου. Σημειώνεται όμως ότι η μη νομότυπη επίδοση θεραπεύεται αν ο πιστωτής με οποιοδήποτε τρόπο λάβει γνώση και εκθέσει τις απόψεις του εμπροθέσμα στο φάκελο που τηρείται στο Ειρηνοδικείο ή εν γένει παραστεί χωρίς να υποστεί οικονομική βλάβη κατά την έννοια του άρθρου 159 παρ. 3 ΚΠολΔ (Βενιέρης – Κατσάς, Εφαρμογή του ν. 3869/2010, εκδ. 2011, σελ. 144-145). Τέλος, στο αιτητικό της αίτησης ο οφειλέτης μπορεί να ζητήσει την απαλλαγή του από τα χρέη του ή τη ρύθμιση των οφειλών του και το σχέδιο αποπληρωμής που προτείνει ο ίδιος στο σώμα της αίτησης. Μπορεί όμως και να αρκεστεί στο αίτημα να υπαχθεί στη διαδικασία του ν. 3869/2010 και να γίνει ρύθμιση των οφειλών του. Το αίτημα δε του δικογράφου ερμηνεύεται υπό το πρίσμα των άρθρων 173 και 200 ΑΚ, δηλαδή υπό την αρχή της καλής πίστης, με αποτέλεσμα ο δικαστής να δύναται να συνάγει ερμηνευτικά το πραγματικό αίτημα του οφειλέτη. Εφαρμόζεται δε το άρθρο 216 ΚΠολΔ, αλλά σχετικοποιείται λόγω της ακολουθούμενης διαδικασίας από το άρθρο 751 ΚΠολΔ. Πάντως, εκτός από το αίτημα στο εισαγωγικό δικόγραφο δυνατή είναι και η μεταβολή ή η συμπλήρωση της πραγματικής βάσης της αίτησης και στους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας κατά τα άρθρα 744,745 ΚΠολΔ ή κατά το άρθρο 224 ΚΠολΔ. Εν γένει προκύπτει από τις διατάξεις των άρθρ. 744, 745, 751 ΚΠολΔ, ο ιδιόρρυθμος χαρακτήρας της εκούσιας δικαιοδοσίας ως μέσο προστασίας κυρίως δημόσιας εμβέλειας συμφερόντων, ο οποίος επιβάλλει την ενεργό συμμετοχή του δικαστή στη συλλογή, διερεύνηση και αξιολόγηση του πραγματικού υλικού της δίκης, και επιτρέπει τη δυνατότητα συμπλήρωσης με τις προτάσεις, στο δε ειρηνοδικείο ακόμα και προφορικά κατά τη συζήτηση στο ακροατήριο (άρθ. 115 παρ. 3 ΚΠολΔ) με σχετική καταχώριση στα πρακτικά, εκείνων των στοιχείων της αίτησης που αναφέρονται στο άρθρο 747 παρ. 2 ΚΠολΔ, επομένου και του αιτήματος αυτής (Βενιέρης- Κατσάς, ο.π. σελ. 197 επ.)

Στην προκειμένη περίπτωση, με τη με αριθμό κατάθεσης [redacted] αίτησή του ενώπιον του Ειρηνοδικείου [redacted] ο αιτών και ήδη εκκαλών και εφεσβλήτος, επικαλούμενος έλλειψη πτωχευτικής ικανότητας και μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων χρηματικών οφειλών του προς τις καθ'ής και ήδη εκκαλούσες, συνολικού ύψους

317.283,37 €, ζητούσε τη ρύθμιση του χρέους του, με εξαίρεση της κύριας κατοικίας του, κατά τις διατάξεις του ν.3869/2010, λαμβανομένης υπόψη της περιουσιακής του κατάστασης και των δυνατοτήτων του, με σκοπό την απαλλαγή του απ' αυτό. Η εκκαλουμένη απόφαση έκρινε την αίτηση επαρκώς ορισμένη και δεν έσφαλε στην κρίση της αυτή, παρά τα περί του αντιθέτου ισχυριζόμενα με τον πρώτο λόγο της υπό στοιχείο Β εφέσεως και τον πρώτο λόγο της υπό στοιχείο Γ εφέσεως, αφού η αίτηση περιέχει όλα τα παραπάνω στοιχεία, από το όλο δε περιεχόμενο της προκύπτει με σαφήνεια και χωρίς καμία αμφιβολία το αίτημα για δικαστική ρύθμιση των χρεών του αιτούντα, καταρχάς σύμφωνα με το σχέδιο που υποβάλει. Περαιτέρω, η αίτηση κρίθηκε παραδεκτή, δεδομένου ότι προσκομίστηκαν νόμιμα οι προβλεπόμενες από την §2 του άρθρου 4 του ν. 3869/2010 1) με αριθμ. πρωτ. [redacted] και

[redacted] βεβαιώσεις αποτυχίας εξωδικαστικού συμβιβασμού, που υπογράφονται από τον [redacted] συνήγορο του καταναλωτή και 2) υπεύθυνη δήλωση του αιτούντα με ημερομηνία [redacted] για την ορθότητα και πληρότητα της κατάστασης της περιουσίας του και των εισοδημάτων του, των πιστωτών του και των απαιτήσεων τους, κατά κεφάλαιο, τόκους και έξοδα, καθώς και για τις μεταβιβάσεις εμπραγμάτων δικαιωμάτων επί ακινήτων του κατά την τελευταία τετραετία. Παράλληλα δε, όπως βεβαιώνεται από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, αλλά και δεν αμφισβητείται από κανένα των διαδίκων προέκυψε ότι δεν εκκρεμεί άλλη όμοια αίτηση του αιτούντα, ούτε έχει εκδοθεί απόφαση για ρύθμιση και απαλλαγή από τις οφειλές του. Σημειώνεται δε ότι ο ισχυρισμός της εκκαλούσας «Τράπεζας [redacted] με τον δεύτερο λόγο της υπό στοιχείο Β εφέσεως ότι η αίτηση έπρεπε να έχει απορριφθεί ως απαράδεκτη, διότι δεν τους είχαν επιδοθεί από τον εκκαλούντα - αιτούντα τα προβλεπόμενα δικαιολογητικά από το νόμο, ήτοι η κατάσταση της περιουσίας του και το σχέδιο διευθέτησης των οφειλών του, δεν είναι βάσιμος, εφόσον οι εφεσίβλητες τράπεζες έχουν λάβει θέση επί του σχεδίου διευθέτησης (βλ. έγγραφες παρατηρήσεις τους περί της μη αποδοχής του προτεινόμενου από τον εκκαλούντα - αιτούντα οφειλέτη σχεδίου διευθέτησης). Πρέπει λοιπόν να θεωρηθεί ότι η επίδοση έγινε κανονικά και συνεπώς πληρούται ο σκοπός του νόμου για τη γνώση των πιστωτών

αναφορικά με την περιουσία του οφειλέτη και το σχέδιο διευθέτησης. Αλλωστε από το γεγονός ότι κατά την εκδίκαση της υπόθεσης στο πρωτοβάθμιο Δικαστήριο οι εφεσίβλητες κατέστρωσαν πλήρεις δικονομικούς ισχυρισμούς επί των περιουσιακών δεδωμένων του αιτούντος αλλά και του σχεδίου του προς διευθέτηση αποδεικνύει ότι ουδεμία δικονομική βλάβη υπέστησαν. Τέλος, η αίτηση κρίθηκε νόμιμη (άρθρ. 1, 4, 5, 6 παρ.3, 8 και 9 ν.3869/2010), και ακολούθως το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο την έκανε εν μέρει δεκτή και ως ουσιαστικά βάσιμη, καθόρισε την επί τετραετία μηνιαία καταβολή της αιτούσας-εφεσίβλητης προς τις καθ' ών – εφεσίβλητες στο ποσό των 850 €, της τετραετίας αρχομένης από την κοινοποίηση στον αιτούντα της εκδοθείσας απόφασης, εξείρεσε από την εκποίηση την κύρια κατοικία του αιτούντος και του επέβαλε την υποχρέωση να καταβάλλει στην καθ' ης εφεσίβλητη «ΤΡΑΠΕΖΑ για τη διάσωση αυτής, το ποσό των 779,16 € εντός χρονικού διαστήματος 240 μηνών, με έναρξη της καταβολής των μηνιαίων δόσεων από την 20-3-2015, ήτοι τρία έτη μετά τη δημοσίευση της εκκαλουμένης απόφασης, χωρίς ανατοκισμό, με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με κυμαινόμενο επιτόκιο, που ισχύει κατά το χρόνο αποπληρωμής, σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος, αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Κατά της απόφασης αυτής παραπονούνται ο αιτών και οι καθ'ών, ήδη εκκαλούντες, με ξεχωριστά δικόγραφα εφέσεων για τους λόγους που αναφέρονται σ' αυτές, ο οποίοι ανάγονται σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και κακή εκτίμηση των αποδείξεων και ζητούν ο μιν αιτών να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη απόφαση και να γίνει δεκτή η αίτηση, οι δε καθ'ών να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη απόφαση και να απορριφθεί η αίτηση.

Κατά τον ΠτωχΚ, ο λόγος περιέλευσης του οφειλέτη σε αδυναμία πληρωμών είναι αδιάφορος ως προς το άνοιγμα της διαδικασίας πτώχευσης. Μπορεί αυτός να έχει περιέλθει σε αυτήν την κατάσταση λόγω σπάταλου βίου, κακών επιλογών, ανικανότητας του οφειλέτη. Οι ρυθμίσεις άλλων νομοθετικών συστημάτων περί της απαλλαγής του μή εμπόρου από τα χρέη του, δεν εξετάζουν την υπαιτιότητα του οφειλέτη ως προς την αδυναμία του

να ανταπεξέλθει στις οικονομικές του υποχρεώσεις. Ωστόσο, κατά το Ν. 3869/2010, η αιτία για την οποία οδηγήθηκε σε αυτήν την κατάσταση ο οφειλέτης δεν είναι αδιάφορη και ο νόμος υποδηλώνει ενδιαφέρον για τον τρόπο. Βάσει του οποίου ο οφειλέτης περιήλθε στην κατάσταση μόνιμης αδυναμίας πληρωμών. Ο νομοθέτης δεν επιδιώκει την ένταξη στη διαδικασία του ν.3869/2010 εκείνων των οφειλετών, οι οποίοι καρπώθηκαν οφέλη από την υπερχρέωση τους, βρέθηκαν σε ευνοϊκή οικονομική θέση με απόκτηση κινητών και ακινήτων πραγμάτων δημιουργώντας χρέη αλλά είχαν εξαρχής σκοπό να υπαχθούν στις ευνοϊκές διατάξεις του Ν. 3869/2010 περί ρύθμισης ή και απαλλαγής από τα χρέη, ή βρέθηκαν σε κατάσταση αδυναμίας πληρωμών με έντονη τη δίκη τους υπαιτιότητα. Για αυτό στο άρθρο 1 παρ. 1 του Ν. 3869/2010 επιβάλλεται ως προϋπόθεση υπαγωγής στη διαδικασία ο οφειλέτης να μην έχει περιέλθει με δόλο σε αδυναμία πληρωμών. Στην έννοια του δόλου εκ του άρθρου 330 ΑΚ εμπίπτει τόσο ο άμεσος δόλος όσο και ο ενδεχόμενος δόλος. Σύμφωνα με τη νομολογία, με άμεσο δόλο ενεργεί εκείνος, που θέλει και επιδιώκει την παραγωγή ενός αποτελέσματος, καθώς και αυτός που δεν το επιδιώκει, αλλά προβλέπει ότι τούτο αποτελεί αναγκαία συνέπεια της πράξεως του και δεν αφίσταται αυτής. Η ίδια νομολογία ορίζει ότι με ενδεχόμενο δόλο πράττει εκείνος, ο οποίος προβλέπει ως δυνατόν το συγκεκριμένο αποτέλεσμα και το αποδέχεται, χωρίς να πράττει κάτι για να το αποφύγει. Σύμφωνα με αυτούς τους ορισμούς, ο οφειλέτης, ο οποίος με τις πράξεις ή παραλείψεις του επιδιώκει την αδυναμία πληρωμών του ή προβλέπει ότι οδηγείται σε αδυναμία πληρωμών και δεν αλλάζει συμπεριφορά αποδεχόμενος το αποτέλεσμα, δε δικαιούται να υπαχθεί στη διαδικασία του ν. 3869/2010 και να ρυθμίσει τις οφειλές του ή να απαλλαγεί από αυτές. Αυτό όμως δε ισχύει για το πρόσωπο που με αμέλεια, ακόμα και βαρεία ή συνειδητή, προκάλεσε ή δεν απέτρεψε την αδυναμία του προς πληρωμές. Σύμφωνα με τη νομολογία ενουειδητή αμέλεια υπάρχει, όταν το πρόσωπο λόγω μη καταβολής της προσήκουσας προσοχής, προβλέπει μεν ότι από τη συμπεριφορά του μπορεί να προέλθει ένα αποτέλεσμα, αλλά το αποκρούει και ενεργεί, διότι είτε ελπίζει είτε πιστεύει ότι το αποτέλεσμα αυτό δεν θα επέλθει. Μη συνειδητή αμέλεια υπάρχει, όταν το πρόσωπο αυτό δεν προέβλεψε καθόλου το συγκεκριμένο αποτέλεσμα και

τελικώς το υπέστη. Εν γένει, υπάρχει αμέλεια κατά το άρθρο 330 ΑΚ όταν το συγκεκριμένο πρόσωπο δεν επιδεικνύει την επιμέλεια που απαιτούν οι συναλλαγές, δηλαδή την επιμέλεια του μέσου συντετού ανθρώπου εντός του επαγγελματικού ή κοινωνικού του κύκλου και λοιπού κύκλου αυτού, προκειμένου να πράξει ό,τι όφειλε από το νόμο ή τη δικαιοπραξία ή από τις αρχές της καλής πίστωσης και να αποτρέψει το συγκεκριμένο αποτέλεσμα. Αν ο οφειλέτης περιήλθε στην κατάσταση αδυναμίας πληρωμών λόγω αμέλειας, οποιαδήποτε φύσης και διαβάθμισης, τότε δικαιούται να υπαχθεί στη διαδικασία ρύθμισης ή απαλλαγής κατά το Ν. 3869/2010. Μάλιστα, βάσει των παραπάνω, ο οφειλέτης δεν είναι δόλιος, αν προβλέπει μεν ότι από τη συμπεριφορά του μπορεί να οδηγηθεί σε υπερχρέωση και αδυναμία πληρωμών, αλλά ελπίζει ή πιστεύει ότι κάποια ευνοϊκή ρύθμιση με τις τράπεζες ή αλλαγή στις συνθήκες της ζωής του και τα εισοδήματα του θα αποτρέψουν μία τέτοια κατάσταση. Πάντως, κατά την εξέταση της υπαιτιότητας του οφειλέτη ως προς την περιέλευσή του στην κατάσταση της αδυναμίας πληρωμών πρέπει να λαμβάνεται υπόψη και καταστάσεις εκτός της σφαίρας επιρροής του οφειλέτη, που άλλαξαν τις συνθήκες και συνέτειναν στην αδυναμία πληρωμών του. Σημασία έχει αυτό, αν η αλλαγή αυτή οφείλεται σε εξωγενείς παράγοντες ή ακόμα και παράγοντες εντός ευθύνης του οφειλέτη που όμως αυτός δεν μπορούσε να προβλέψει και να τις αποτρέψει. Άλλωστε πρέπει να γίνει αντιληπτό, ότι ο οφειλέτης δεν ενεργεί εκ των προτέρων στρατηγικά για να εκμεταλλευτεί την υπερχρέωση του. Συνεπώς, η δολιότητα πρέπει να καταφάσκειται με πλήρη πεποίθηση και να συνυπολογίζονται όλοι οι παράγοντες που οδήγησαν τον οφειλέτη στη συγκεκριμένη κατάσταση. Δεν νοείται δολιότητα του οφειλέτη μόνο βάσει του γεγονότος ότι προέβη σε ανάληψη υποχρεώσεων, των οποίων η εξυπηρέτηση είναι επισφαλής, αλλά απαιτείται και η από τον οφειλέτη πρόκληση άγνοιας της επισφάλειας στους πιστωτές του. Άλλωστε ειδικά ως προς αυτό, οι πιστωτές που είναι τράπεζες έχουν τη δυνατότητα να εξακριβώσουν την οικονομική συμπεριφορά και τις λοιπές δανειακές υποχρεώσεις των υποψήφιων πελατών-οφειλετών τους. Ειδικά για την περιέλευση του οφειλέτη με δόλο στην κατάσταση της μόνιμης αδυναμίας πληρωμών σημειώνεται ότι τέτοια περίπτωση μπορεί να υπάρξει,

αν ο οφειλέτης με δόλο παραπλανούσε τους πιστωτές του ως προς την πιστοληπτική του ικανότητα και την ικανότητα του να ανταπεξέλθει στις υποχρεώσεις του. Αυτό όμως δεν συμβαίνει, αν απλώς έκανε χρήση αναχρηματοδοτήσεων και ανακυκλούμενα πίστωσης για να εξασφαλίσει επίπεδο ζωής ανώτερο εκείνου, που του επέτρεπε το εισόδημα του. Για τη θεμελίωση της σχετικής ένστασης περιέλευσης στην κατάσταση αυτή με δόλο (βλ. και άρθρο 262 ΚΠολΔ), επιβάλλεται στον πιστωτή να αναφέρει συγκεκριμένες ενέργειες του οφειλέτη με στόχο την απόκρυψη της πραγματικής οικονομικής κατάστασης και των υποχρεώσεων του, και στόχο τη συνέχιση ανάληψης υποχρεώσεων εκ μέρους του. Αυτή η βλαπτική κατάσταση δεν ισχύει, αν οι πιστωτές έχουν τη δυνατότητα να εξακριβώσουν την οικονομική κατάσταση και την πιστοληπτική ικανότητα του οφειλέτη πριν την έναρξη ή τη συνέχιση της ανάληψης υποχρεώσεων από αυτόν. Ως χρονικό σημείο αναφοράς για την εξέταση της ύπαρξης δόλου είναι η σύναψη της σύμβασης μεταξύ οφειλέτη και πιστωτή, από την οποία προέκυψε η ανάληψη του χρέους. Αν ο οφειλέτης ήδη κατά τον χρόνο σύναψης της σύμβασης γνώριζε, ότι δεν θα ήταν σε θέση να αποπληρώσει το συγκεκριμένο χρέος του, τότε πληρούται η δόλια επέλευση της αδυναμίας πληρωμών. Σε αυτήν την περίπτωση η δολιότητα αφορά στην διόγκωση του παθητικού, το οποίο ο οφειλέτης δε δύναται να εξυπηρετήσει αν και το γνωρίζει, έχοντας πλήρη εικόνα τόσο της κατάστασης στην οποία θα περιέλθει όσο και του εύρους των οικονομικών ανοιγμάτων, τα οποία κάνει. Αντιθέτως, δε γίνεται δεκτός ο ισχυρισμός των πιστωτών περί δόλιας αδυναμίας πληρωμών, αν ο οφειλέτης γνώριζε εξ αρχής την αδυναμία του να ανταπεξέλθει στην οικονομική υποχρέωση που αναλάμβανε, δεν είχε όμως λόγο να μην πιθανολογεί δικαιολογημένα, ότι η βελτίωση των γενικότερων οικονομικών συνθηκών και της προσωπικής του κατάστασης θα του επέτρεπαν να ανταπεξέλθει έγκαιρα. Ουσιαστικά πρόκειται για παραπλήσια κατάσταση με αυτήν που ρυθμίζουν τα άρθρα 362-363 ΑΚ, σύμφωνα με τις οποίες όποιος υποσχέθηκε παροχή που κατά τη σύναψη της σύμβασης ήταν αδύνατη, ευθύνεται έναντι του αντισυμβαλλόμενου του. Μεταφερόμενο αυτό στην περίπτωση της δόλιας αδυναμίας πληρωμών, σημαίνει ότι ο οφειλέτης δε δικαιούται προστασίας αν

ήδη από την κατάρτιση της σύμβασης αναλάμβανε την υποχρέωση χρηματικής παροχής, αν και δεν αγνοούσε την αδυναμία του να την εκπληρώσει. Αν όμως ο δανειστής κατά τη σύναψη της σύμβασης γνώριζε την αδυναμία του οφειλέτη για την παροχή-πληρωμή (πρβλ. άρθρο 364 ΑΚ), τότε εφαρμόζεται το άρθρο 300 ΑΚ για συνυπευθυνότητα, η οποία φτάνει μέχρι την πλήρη απαλλαγή του οφειλέτη. Όμως η δόλια δημιουργία κατάστασης αδυναμίας πληρωμών μπορεί να δημιουργηθεί και μετά την ανάληψη των χρεών, δηλαδή μεταγενέστερα. Τέτοια περίπτωση αφορά στο διάστημα στο οποίο ο οφειλέτης έχει ολοκληρώσει τη δημιουργία του παθητικού του αλλά δε φροντίζει για τη διατήρηση του ενεργητικού του ή τη σωστή διαχείριση του, προκειμένου επαρκώς να εξυπηρετήσει τα χρέη του. Σε αυτή την περίπτωση ο οφειλέτης δεν ήταν δόλιος κατά την ανάληψη της υποχρέωσής του, αλλά η συμπεριφορά του ήταν δόλια στο μεταγενέστερο στάδιο, κατά το οποίο περιήλθε σε δόλια αδυναμία πληρωμών και δε δύναται να εξυπηρετήσει τις υποχρεώσεις του. Τέτοιο παράδειγμα μπορεί να αποτελέσει η συμπεριφορά οφειλέτη που αφήνει όλα τα χρέη να καταστούν ληξιπρόθεσμα, ώστε οι τόκοι και τα έξοδα να μην του επιτρέπουν πλέον την εξυπηρέτηση των οφειλών του. Το ίδιο ισχύει αν ο οφειλέτης απέκρυψε τα εισοδήματά του, δεν ικανοποίησε τις υποχρεώσεις του και άφησε αυτά να καταστούν μη αντιμετωπίσιμες. Υποστηρίζεται πάντως και η άποψη, ότι ως χρονικό σημείο για την εξέταση της δόλιας επέλευσης σε αδυναμία πληρωμών τίθεται μόνο το διάστημα μετά την ανάληψη των χρεών. Κατά αυτήν την άποψη, δεν έχει σημασία αν ο οφειλέτης δε μπορούσε να ικανοποιήσει τις απαιτήσεις των πιστωτών του, όταν αναλάμβανε τα χρέη. Επίσης, τέτοια δόλια αδυναμία πληρωμών δεν προκαλείται λόγω της παράλειψης του οφειλέτη να προβεί σε αναχρηματοδότηση των οφειλών του. Ούτε προκύπτει τέτοια δόλια αδυναμία, αν ο οφειλέτης δε βρίσκεται σε συνεχή αναζήτηση αύξησης των εισοδημάτων του ή των περιουσιακών του στοιχείων. Ωστόσο, τέτοια δόλια περιέλευση σε αδυναμία πληρωμών μπορεί να προκύπτει από την αδικαιολόγητη αποποίηση κληρονομιάς ή από τη διενέργεια καταδολευτικών μεταβιβάσεων περιουσιακών στοιχείων από τον οφειλέτη σε ευτελείς τιμές ή με γονικές παροχές ή και από την κατασπατάληση της περιουσίας του. Μία

τέτοια περίπτωση είναι αυτή που αναφέρθηκε παραπάνω, δηλαδή ο οφειλέτης προβαίνει σε καταδολιευτικές δικαιιοπραξίες ή προβαίνει σε απερίσκεπτη απώλεια ή και κατασπατάληση εισοδήματος ή περιουσιακών στοιχείων. Με τον ίδιο τρόπο πρέπει να χαρακτηρισθούν ενέργειες του οφειλέτη που εν γνώσει του χειροτερεύουν την οικονομική του θέση και δε συνάδουν με την περιουσία του, το εισόδημα του και την γενικότερη θέση του. Επίσης, τέτοια κατάσταση δημιουργείται και όταν ο οφειλέτης εξοφλεί χρέη τρίτων ή τα αναλαμβάνει ή επιβαρύνει την περιουσία του προς όφελος τρίτων. Το ίδιο ισχύει, αν ο οφειλέτης σε αντίθεση με την καλή πίστη προέβη αδικαιολόγητα σε επιλεκτική ικανοποίηση συγκεκριμένων πιστωτών του προς βλάβη των υπολοίπων και έπειτα περιερχόμενος σε αδυναμία πληρωμών κατάθεσε την αίτηση για υπαγωγή στη διαδικασία ρύθμισης των οφειλών του. Ήδη αναφέρθηκε η ομοιότητα της παραπάνω ρύθμισης του ν.3869/2010 με τις διατάξεις των άρθρων 362 επ. ΑΚ. Ο οφειλέτης που αντιμετωπίζει τον ισχυρισμό των πιστωτών περί δόλιας αδυναμίας πληρωμών έχει τη δυνατότητα να προτείνει αντένσταση κατά αναλογική εφαρμογή του άρθρου 300 ΑΚ περί συνυπαιτότητας των πιστωτών. Δηλαδή έχει το δικαίωμα να προτείνει βάσιμα τον ισχυρισμό ότι εκείνος ενδεχομένως να γνώριζε την αδυναμία του να ανταπεξέλθει στον «όγκο» των χρεώσεων που αναλάμβανε, αλλά και οι πιστωτές ανέλαβαν εν γνώσει τους σημαντικό κίνδυνο. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι γνώριζαν την αδυναμία του οφειλέτη να ανταπεξέλθει ή υπαίτιως αγνόησαν την αδυναμία του αυτή, αλλά μολοταύτα στάθμισαν τον επιχειρηματικό τους κίνδυνο καθώς αποδέχθηκαν την ανάληψη της υποχρέωσης του οφειλέτη και διακινδύνευσαν την μη πληρωμή τους. Το ίδιο ισχύει, αν οι πιστωτές αδιαφόρησαν για την πραγματική δυνατότητα του οφειλέτη να ανταπεξέλθει στις οικονομικές του υποχρεώσεις. Ωστόσο, σταθμίζοντας πρόσκαιρα το επιχειρηματικό όφελος που θα είχαν εκ της συναλλαγής μαζί του προτίμησαν να τον επιβαρύνουν με μία οικονομική υποχρέωση, η ικανοποίηση της οποίας δεν ήταν για αυτούς βέβαιη. Πρόκειται για αντένσταση του οφειλέτη, την οποία πρέπει να αποδείξει. Το τελευταίο επιχείρημα μπορεί να τύχει ιδιαίτερης εφαρμογής στην περίπτωση των πιστωτικών ιδρυμάτων. Σε προηγούμενα χρόνια τα πιστωτικά ιδρύματα δεν

μπορούσαν να χορηγούν πέραν κάποιων ορίων δάνεια στους δανειολήπτες. Σταδιακά άρθηκαν τα ποσοτικά όρια στις χορηγήσεις, αλλά στον ίδιο βαθμό άρθηκαν και οι αντιστάσεις των πιστωτικών ιδρυμάτων στη χορήγηση δανείων. Μειώθηκαν και ελαστικοποιήθηκαν τα κριτήρια δανειοδότησης, ενώ λίγο πριν την έναρξη της οικονομικής κρίσης ο τραπεζικός δανεισμός αντιμετώπισε εντονότατο ανταγωνισμό χορηγήσεων και επιθετικότητας διέυρυνσης του μεριδίου στην αγορά. Αυτό επέφερε την ελάφρυνση των κριτηρίων χρηματοδότησης αλλά και την προσπάθεια διόγκωσης του ενεργητικού των τραπεζών, ακόμα και χωρίς επαρκή έλεγχο της φερεγγυότητας και της ικανότητας αποπληρωμής των οφειλετών. Πρόκειται για καταστάσεις που θεμελιώνουν κατά περίπτωση το δικαίωμα του οφειλέτη να προτείνει την αντένσταση την συνυπαιτότητα των δανειστών του. Για τους παραπάνω λόγους τα πιστωτικά ιδρύματα έχουν την υποχρέωση να προβαίνουν στον λεγόμενο «υπεύθυνο δανεισμό», ο οποίος πλέον έχει θεσμοθετηθεί δια του άρθρου 8 της ΚΥΑ Ζ1-699/ΦΕΚ-Β-917/2010 περί καταναλωτικής πίστης που ενσωμάτωσε την Οδηγία 2008/48/ΕΚ418. Σύμφωνα με αυτήν την διάταξη «πριν από τη σύναψη της σύμβασης πίστωσης, ο πιστωτικός φορέας, ερευνά και αξιολογεί την πιστοληπτική ικανότητα και φερεγγυότητα του καταναλωτή, βάσει επαρκών στοιχείων που λαμβάνονται κατά περίπτωση από τον καταναλωτή κατά το προσυμβατικό στάδιο αλλά και εκείνων που έχει παράσχει κατά τη διάρκεια μακροχρόνιας συναλλακτικής σχέσης, και κατόπιν έρευνας στην κατάλληλη βάση δεδομένων, σύμφωνα με τις ειδικότερες διατάξεις για την εποπτεία των πιστωτικών και χρηματοδοτικών ιδρυμάτων ... Εάν ο πιστωτικός φορέας παραβιάσει υπαίτια τις υποχρεώσεις του κατά τις παραγράφους 1 και 2 του εν λόγω άρθρου, ο καταναλωτής απαλλάσσεται από το συνολικό κόστος της πίστωσης, περιλαμβανομένων των τόκων, και έχει υποχρέωση να καταβάλει μόνο το ποσό του κεφαλαίου σύμφωνα με τις προβλεπόμενες στη σύμβαση πίστωσης δόσεις». Μάλιστα κατά το παραπάνω νομοθέτημα, δεν αποκλείεται ο οφειλέτης να αξιώσει και αποκατάσταση περαιτέρω ζημίας του. Συνεπώς, προκύπτει ότι, πλέον και κατά κοινοτική επιταγή, τα πιστωτικά ιδρύματα έχουν την υποχρέωση να προβαίνουν σε υπεύθυνο δανεισμό των οφειλετών τους.

Υποχρεούνται να εξετάζουν την πιστοληπτική ικανότητα του κάθε υποψήφιου οφειλέτη και την ικανότητα του να ανταπεξέλθει στις συμβατικές του υποχρεώσεις εξυπηρετώντας τις πληρωμές του. Αν δεν το πράξουν αυτό, τότε όχι μόνο δεν δύνανται να αξιώσουν την μη υπαγωγή του οφειλέτη στο Ν. 3869/2010, αλλά σύμφωνα με την παραπάνω διάταξη ο οφειλέτης απαλλάσσεται από το κόστος της πίστωσης. Συνεπώς, σε τέτοιες περιπτώσεις αναγνωρίζεται είδος ευθύνης και συνυπαιτότητας των δανειστών, όταν πρόκειται για τράπεζες. Μάλιστα, ο οφειλέτης δύναται να αντιστρέψει τα επιχειρήματα περί δικής του δολιότητας. Αυτό μπορεί να το κάνει υποστηρίζοντας, ότι αν ήταν για τον ίδιο δυνατό να προβλέψει την αδυναμία πληρωμών του, ενδεχομένως την ίδια δυνατότητα θα είχε και η τράπεζα. Η τράπεζα διακρίνεται για την εντονότερη συναλλακτική της εμπειρία, το έμπειρο ανθρώπινο δυναμικό της και την τεχνική και υλική υποδομή που επιτρέπει την βαθύτερη πιστοληπτική αξιολόγηση του οφειλέτη. Δεν εξαναγκάζεται από τον οφειλέτη να του χορηγήσει το δάνειο. Αν η ίδια παρόλα αυτά δεν αρνήθηκε το δανεισμό, θέτοντας σε επιχειρηματικό κίνδυνο και σε επισφάλειες τα συμφέροντά της, προκύπτει το ερώτημα γιατί να επιβαρύνεται με τις συνέπειες ο οφειλέτης που επίσης δε διέγινωσ με βεβαιότητα την αδυναμία πληρωμών εκ μέρους του. Σύμφωνα λοιπόν με τα παραπάνω, τα πιστωτικά ιδρύματα που δεν αξιολόγησαν ορθώς τον οφειλέτη και αυτός περιήλθε σε αδυναμία πληρωμών λόγω υπερχρέωσης έχουν μόνο τη δυνατότητα να προτείνουν, ότι ο οφειλέτη τους απέκρυψε πραγματικά περιστατικά, αλλά και αλλοίωσε την πραγματικότητα με ψευδείς πληροφορίες. Αλλά και αυτός ο ισχυρισμός θα πρέπει να τεθεί υπό το πρίσμα, όπως και παραπάνω αναφέρθηκε, ότι τα πιστωτικά ιδρύματα έχουν τόσο τη δυνατότητα να αξιώσουν εκκαθαριστικά και φορολογικές δηλώσεις από τον οφειλέτη, βεβαιώσεις αποδοχών (διαπίστωση ενεργητικού), αλλά και να προβούν σε έλεγχο στα συστήματα οικονομικής συμπεριφοράς και συγκέντρωσης κινδύνων («λευκή και μαύρη λίστα» Τειρεσία), προκειμένου να διαπιστώσουν το παθητικό του οφειλέτη. Σύμφωνα με τη διάταξη του άρθρου 1 παρ. 1 Ν. 3869/2010, ο έλεγχος του δόλου γίνεται κατόπιν σχετικού αιτήματος ενός εκ των πιστωτών που υποβάλλεται μέχρι την περάτωση της τελευταίας

στην ευνοϊκότερη και όχι δυσμενέστερη αντιμετώπιση του οφειλέτη. Τέλος, με το άρθρο 744 ΚΠολΔ εισάγεται απόκλιση από τη ρύθμιση του άρθρου 106 του ίδιου Κώδικα και έτσι καθιερώνεται για τις υποθέσεις εκούσιας δικαιοδοσίας το ανακριτικό σύστημα, που παρέχει στο δικαστήριο ελευθερία αυτεπάγγελτης ενέργειας και πρωτοβουλίας συλλογής του αποδεικτικού υλικού και εξακρίβωσης των πραγματικών γεγονότων που ασκούν επίδραση στην έκβαση της δίκης. Η ειδική αυτή ρύθμιση καταλαμβάνει τις γνήσιες και μη γνήσιες υποθέσεις της εκούσιας δικαιοδοσίας, δηλαδή και εκείνες τις ιδιωτικές διαφορές που ο νόμος παραπέμπει για εκδίκαση στην ειδική αυτή διαδικασία, λόγω της απλότητας και συντομίας από την οποία κυριαρχείται. Το ανακριτικό αυτό σύστημα ισχύει και στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο, ενώ η εξουσία του δικαστηρίου για λήψη κάθε πρόσφορου μέτρου για την ανεύρεση της αλήθειας δεν οριοθετείται από το νόμο και άρα είναι απεριορίστη. Συνείπεια του ανακριτικού αυτού συστήματος είναι, ότι το δικαστήριο που δικάζει κατά την ειδική διαδικασία μπορεί και αυτεπαγγέλτως να λάβει υπόψη πραγματικούς ισχυρισμούς που δεν προτάθηκαν από τους διαδίκους για την εξακρίβωση της αλήθειας των πραγματικών γεγονότων. (ΑΠ 1835/2007, 2228/2007 ΑΠ 1844/2009 nomos).

Από την εκτίμηση της ενόρκου καταθέσεως του μάρτυρος απόδειξης που εξετάστηκε στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου και η κατάθεσή της περιέχεται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του, και τα έγγραφα που επαναπροσκομιζούν οι διάδικοι, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά (σημειώνεται ότι η μνεία παρακάτω ορισμένων εγγράφων είναι ενδεικτική αφού ουδενός η συνεκτίμηση παρελείφθη): Ο αιτών
 [] κάτοικος
 είναι [] ετών, [] και εργάζεται [] με
 σύμβαση αορίστου χρόνου

[] με μηνιαίες καθαρές αποδοχές
 κατά το χρόνο κατάθεσης της αίτησης ποσού 2.368,17 €

[] οι οποίες μειώθηκαν στο ποσό των 1.848,68 € από το
 μήνα Νοέμβριο 2011 μετά την εφαρμογή του ν. 4024/2011 για το

προσωπικό του Δημοσίου και του ευρύτερου δημόσιου τομέα (βλ. κατάσταση αποδοχών του έτους 2011).

δεν

υπερβαίνει το ποσό

2.156 € μεικτά,

δηλαδή περί των 1.600 € καθαρά. Παράλληλα, ο αιτών καιτοι διατηρούσε την ιδιότητα του ελεύθερου επαγγελματία αναγκάστηκε εντούτοις να διακόψει την εν λόγω δραστηριότητα, λόγω των υπέρμετρων φορολογικών επιβαρύνσεων. Ειδικότερα, επεβλήθη κατά το έτος 2012 τέλος επιτηδεύματος ύψους 500 €, το οποίο κατά το έτος 2013 ανήλθε σε 650 € με αποτέλεσμα ο αιτών που καθόλα αυτά τα έτη είχε μηδενικά κέρδη να οδηγηθεί στην διακοπή της εν λόγω δραστηριότητας. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι ο αιτών δεν διαθέτει εμπορική ιδιότητα και ως εκ τούτου στερείται πτωχευτικής ικανότητας, έχει δε περιέλθει, χωρίς δική του υπαιτιότητα, σε μόνιμη αδυναμία πληρωμής των ληξιπρόθεσμων οφειλών του, αφού κατά το χρόνο λήψης των δανείων τελούσε σε διαφορετικές προσωπικές-οικογενειακές αλλά και οικονομικές-επαγγελματικές συνθήκες, οι οποίες άλλαξαν χωρίς καμία δική του πράξη ή παράλειψη. Δεν αποδείχθηκε ότι ο αιτών βαρύνεται με οιοδήποτε είδους δόλο σχετικά την ανάληψη των χρεών του. Ειδικότερα, δεν αποδείχθηκε ότι ο αιτών με πράξεις ή παραλείψεις του επεδίωξε την αδυναμία πληρωμών του ή προέβλεψε μεν ότι οδηγείται σε αδυναμία πληρωμών, αλλά εντούτοις δεν άλλαξε συμπεριφορά αποδεχόμενος το αποτέλεσμα.

Απεναντίας, κρίνεται ότι ίσως να προέβλεψε ότι από τη συμπεριφορά του μπορεί να οδηγηθεί σε υπερχρέωση και αδυναμία πληρωμών, αλλά σαφώς ήλπιζε ότι η πορεία των πραγμάτων θα τον δικαίωνε στις επιλογές του είτε λόγω κάποιας ευνοϊκής ρύθμιση με τις τράπεζες είτε λόγω κάποιας αλλαγής στις συνθήκες της ζωής του. Στο σημείο δε αυτό στην εδραίωση της ανωτέρω πεποίθησης του αιτούντος σημαντικό ρόλο είχαν και οι πιστώτριες τράπεζες, οι οποίες όψιμα ισχυρίζονται ότι απατήθηκαν από αυτόν, ενώ είναι προφανές ότι πάντοτε τελούσαν σε γνώση της οικονομικής του κατάστασης (με την προσκόμιση από αυτόν των οικονομικών του στοιχείων και την αναζήτηση δεδομένων οικονομικής του συμπεριφοράς στη βάση δεδομένων ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ). Αναφορικά δε με την συμπεριφορά αυτή των τραπεζικών ιδρυμάτων έχει παρατηρηθεί ότι στο βαθμό που οι μισθοί και οι έκτακτες παροχές των ανώτερων στελεχών των τραπεζών προσδιορίζονται με βάση τη βραχυχρόνια κερδοφορία των τραπεζών, υπάρχει ο ηθικός κίνδυνος να παραβλέπονται ή να υποεκτιμώνται οι σχετικοί κίνδυνοι που συνδέονται με τη χορήγηση στεγαστικών δανείων και μπορεί έτσι να ενισχύονται οι διακυμάνσεις των τιμών των ακινήτων. Ο κίνδυνος αυτός είναι μεγαλύτερος όταν, υπό την πίεση που ασκεί ο ανταγωνισμός στα περιθώρια κερδοφορίας τους, οι τράπεζες ωθούνται να υποκοστολογούν τον πιστωτικό κίνδυνο που ενυπάρχει στα δάνεια και να μη σχηματίζουν επαρκείς προβλέψεις, και μάλιστα η συμπεριφορά αυτή των τραπεζών τείνει να ενθαρρύνεται από τους μετόχους (βλ. προσκομιζόμενη εισήγηση Γ.Συμιγιάννη – Γ. Χονδρογιάννη με τίτλο «Τιμές κατοικιών: η πρόσφατη ελληνική εμπειρία»). Έτσι και στην προκειμένη περίπτωση, οι πιστώτριες τράπεζες επιθυμώντας να διευρύνουν άμετρα το μερίδιο των δανείων τους στην αγορά, δεν αξιολόγησαν τον κίνδυνο που ενδεχομένως προέκυπτε από την δανειοδότηση του αιτούντος, και προφανώς θα πρέπει να υιοθετούν και αυτές τις συνέπειες. Επίσης, σαφώς προέκυψε ότι η αλλαγή των προβλέψεων του αιτούντος οφείλεται σε εξωγενείς παράγοντες, και δη στην ενσκόπια οικονομική κρίση, που αυτός δεν μπορούσε να προβλέψει και να αποτρέψει. Πρέπει λοιπόν να απορριφθεί ο σχετικός ισχυρισμός περί υπάρξεως δολιότητας στο πρόσωπο του αιτούντος, όπως αυτός προβλήθηκε με τον τέταρτο λόγο της υπό στοιχείο Β εφέσεως και τον

τρίτο λόγο της υπό στοιχείο Γ εφέσεως. Περαιτέρω, η αδυναμία πληρωμών του καθορίζεται με βάση τη σχέση οφειλών και παροντικής ρευστότητας, της έλλειψης δηλαδή χρημάτων ικανών, για να μπορέσει να ανταποκριθεί στα ληξιπρόθεσμα χρέη του. Σε χρόνο προγενέστερο του έτους από την κατάθεση της ένδικης αίτησης ο αιτών είχε αναλάβει τα παρακάτω χρέη, τα οποία θεωρούνται κατά πλάσμα του νόμου σύμφωνα με το άρθρο 6 §3 του ν. 3869/2010 με την κοινοποίηση της αίτησης ληξιπρόθεσμα, υπολογίζονται δε με την τρέχουσα αξία τους κατά το χρόνο αυτό (Κρητικός, Ρύθμιση των οφειλών υπερχρεωμένων φυσικών προσώπων σελ. 77). Α) Από την «Τράπεζα

του έχουν χορηγηθεί και οφείλει μέχρι την

κατάθεση της αίτησης τα ακόλουθα ποσά α) από τη με αριθμ. [redacted]

σύμβαση στεγαστικού δανείου με εξασφάλιση (προσημείωση πρώτης κατοικίας) το ποσό των 224.976,98 € και β) από τη με αριθμ. [redacted]

σύμβαση καταναλωτικού δανείου με εξασφάλιση (προσημείωση πρώτης κατοικίας) το ποσό των 38.263,69 €. 2) Από την «Τράπεζα [redacted] α)

με τη με αριθμ. [redacted] σύμβαση καταναλωτικού δανείου το ποσό των 27.304,56 € και β) με τη με αριθμ. [redacted]

σύμβαση καταναλωτικού δανείου το ποσό των 6.637,06 € και 3) Από την [redacted] με τη με αριθμ. [redacted] σύμβαση

καταναλωτικού δανείου (ανοικτή πίστωση) το ποσό των 20.101,08 €. Δηλαδή το σύνολο των οφειλών του αιτούντα προς τους πιστωτές του είναι 317.283,37 € και το ύψος των μηνιαίων δανειακών του υποχρεώσεων προς τους πιστωτές του ανέρχεται στο ποσό τον 2.320,41 €. Είναι προφανές ότι το σύνολο των μηνιαίων καταβολών προς τις πιστώτριες τράπεζες υπερβαίνει κατά πολύ το μισθό των 1.600 € που λαμβάνει πλέον και σαφώς βρίσκεται σε αδυναμία καταβολών, παρά τα του αντιθέτου εκτιθέμενα με τον δεύτερο λόγο της υπό στοιχείο Γ εφέσεως, ο οποίος και θα πρέπει να απορριφθεί. Περαιτέρω, στα περιουσιακά στοιχεία του αιτούντα περιλαμβάνονται : 1)

διαμέρισμα του [redacted] ορόφου πολυκατοικίας που βρίσκεται

[redacted] στη θέση [redacted] και επί της οδού [redacted]

[redacted] τμ με ημιυπαίθριο επιφάνειας [redacted] τμ, υπόγειο πάρκιν επιφάνειας [redacted] τμ και κλειστή αποθήκη επιφάνειας [redacted] τμ, με έτος

κατασκευής το 1998, αντικειμενικής αξίας 95.000 € (βλ. εκκαθαριστικό σημείωμα ΕΤΑΚ), η εμπορική αξία του οποίου εκτιμάται σε 150.000 €, λαμβανομένων υπόψη του έτους κατασκευής του, της περιοχής στην οποία βρίσκεται, του ορόφου, του εμβαδού του και των βοηθητικών χώρων που διαθέτει (πάρκιν και αποθήκη), της αντικειμενικής αξίας του και των πτωτικών τάσεων της αγοράς ακινήτων λόγω της δυσμενούς οικονομικής συγκυρίας. Το διαμέρισμα αυτό αποτελεί την πρώτη και μοναδική κατοικία του αιτούντος, τη χρήση της οποίας έχει παραχωρήσει στη μητέρα του, η οποία είναι συνταξιούχος και δε διαθέτει άλλη κατοικία, η αξία δε του διαμερίσματος δεν υπερβαίνει το όριο του αφορολόγητου ποσού για άγαμο φορολογούμενο, όπως ο αιτών, προσαυξημένο κατά 50%, όπως απαιτεί ο νόμος για την εξαιρέση του από την εκποίηση. Η αξία του εν λόγω διαμερίσματος προσδιορίζεται στο ποσό των 150.000 € αντί του πρωτόδικα εσφαλμένα ορισθέντος σε 220.000 €, δεκτού γενομένου του δευτέρου λόγου εφέσεως της έφεσης υπό στοιχείο Α, αφού λόγω της συνεχιζόμενης οικονομικής κρίσης αλλά και των κακών προοπτικών για την ανάκαμψη της κτηματαγοράς, οι τιμές των ακινήτων βαίνουν συνεχώς μειούμενες (βλ., μεταξύ άλλων, ιδίως την προσκομιζόμενη σχετική τεχνική έκθεση του πολ. μηχανικού [redacted]).

Αυτή η τάση δεν πρόκειται να βελτιωθεί μελλοντικά, και σε αυτό μάλιστα συντείνουν ιδίως τρεις παράγοντες. Ειδικότερα, στους αρνητικούς παράγοντες που θα επιδράσουν στη μελλοντική αγορά κατοικίας, κυριότερος είναι το δημογραφικό πρόβλημα. Η γήρανση του πληθυσμού αποτελεί μακροχρόνιο πρόβλημα, που επηρεάζει όχι μόνο την αγορά ακινήτων αλλά και τα δημοσιονομικά, την αγορά εργασίας και τη μακροχρόνια βιωσιμότητα του ασφαλιστικού συστήματος. Οι αγορές ακινήτων σε χώρες όπου ο πληθυσμός αυξάνεται μπορούν να προσβλέπουν σε πιο δυναμικούς ρυθμούς ανάπτυξης. Ένας δεύτερος αρνητικός παράγοντας είναι το ύψος των μελλοντικών εισοδημάτων. Το μέλλον της ελληνικής οικονομίας βραχυπρόθεσμα και μακροπρόθεσμα είναι απόλυτα εξαρτημένο από την πραγματοποίηση των απαραίτητων διαρθρωτικών μεταρρυθμίσεων και την αντιμετώπιση της κρίσης του ευρώ. Ακόμα όμως και αν επιτευχθεί η μακροοικονομική σταθερότητα σε εγχώριο και ευρωπαϊκό περιβάλλον, αναμένεται να ακολουθήσει μια μακρά

περίοδος χαμηλών εισοδημάτων, κάτι που σαφώς δεν θα επιτρέψει επανάληψη των πρόσφατων ρυθμών ανάπτυξης της αγοράς ακινήτων. Τρίτος αρνητικός παράγοντας είναι η συνεχής μεταβολή προς το δυσμενέστερο του φορολογικού περιβάλλοντος, το οποίο αποτελεί ήδη μεγάλη τροχοπέδη στην αγορά κατοικίας. Το ελληνικό νοικοκυριό θεωρούσε πάντοτε την επένδυση στην ιδιοκατοικούμενη κατοικία του τον ασφαλέστερο τρόπο αποταμίευσης. Η σχέση αυτή φαίνεται να έχει διαταραχθεί πρόσφατα, με την επιβολή ολοένα αυξανόμενης φορολογίας στην ιδιοκτησία ακινήτων, η οποία παρουσιάζεται μεν ως προσωρινή, αλλά ουδείς γνωρίζει τη διάρκεια της. Το μέλλον της αγοράς ακινήτων, επομένως, θα εξαρτηθεί και από τη μακροπρόθεσμη φορολογική μεταχείριση της αγοράς κατοικίας (βλ. η προσκομιζόμενη μελέτη «Η ελληνική αγορά στα χρόνια της κρίσης» εκδ. Eurobank Research). Σημειώνεται ότι η ανωτέρω οικία έχει τον χαρακτήρα «δυναμικής» κύριας κατοικίας, δηλαδή της κατοικίας που δεν χρησιμοποιείται ως κύρια από τον οφειλέτη, αφού λόγω των εργασιακών του αναγκών οφείλει να κατοικεί και να εργάζεται πλην όμως και στην περίπτωση αυτή τυγχάνει πλήρους προστασίας και δύναται να εξαιρεθεί της εκποίησης ως κύρια κατοικία (επιχ. από ΜΠρΑθ 7350/2011 νομος, Βενιέρης – Κατσάς ο.π. σελ. 296).

2) Ένα αγροτεμάχιο κατά ποσοστό [] εξ αδιαιρέτου που βρίσκεται στη θέση [] του Δήμου [] εμβαδού [] τμ, η εμπορική αξία του οποίου εκτιμάται σε 8.000 € και του ποσοστού του σε [] €.

3) Ένα αγροτεμάχιο κατά ποσοστό [] εξ αδιαιρέτου, που βρίσκεται στην περιοχή [] του Νομού [] έκτασης 8.000 τμ, η εμπορική αξία του οποίου εκτιμάται σε 30.000 € και του ποσοστού του σε []

4) Ένα αγροτεμάχιο κατά ποσοστό [] εξ αδιαιρέτου, που βρίσκεται στη θέση [] της [] έκτασης 1.501 τμ., η εμπορική αξία του οποίου εκτιμάται σε 10.000 € και του ποσοστού του σε []

Ενόψει της αξίας τους αυτής, η οποία (αξία) εν πολλοίς και με πειστικό τρόπο δεν αμφισβητήθηκε από τους εφεσβλητους αφού τα με αριθμ. 2, 3 και 4 ως άνω ακίνητα αποτελούν αγροτεμάχια χωρίς πρόσωση σε οδό, του γεγονότος ότι ο αιτών είναι συγκύριος σ' αυτά με πολύ μικρό ποσοστό, κατά την κρίση

του δικαστηρίου αυτά δεν είναι πρόσφορα προς εκποίηση, γιατί δεν πρόκειται να προκαλέσουν αγοραστικό ενδιαφέρον, αλλά ούτε και να αποφέρουν κάποιο αξιόλογο τίμημα για την ικανοποίηση των πιστωτών του, λαμβανομένων υπόψη και των εξόδων της διαδικασίας εκποίησης (αμοιβή εκκαθαριστή, έξοδα δημοσιεύσεων κλπ), γι αυτό κρίνεται ότι δεν πρέπει να διαταχθεί η κατ' άρθρο 9 §1 ν. 3869/2010 εκποίηση τους, απορριπτομένου του τέταρτου λόγου της υπό στοιχείο Γ εφέσεως, με τον οποίο χωρίς επίκληση πραγματικών περιστατικών εκτίθεται ότι θα έπρεπε να διαταχθεί η εκποίησή τους. 5) Ένα αυτοκίνητο ΙΧΕ, εργοστασίου κατασκευής [redacted] τύπου [redacted] κυβικών, με έτος πρώτης κυκλοφορίας το [redacted] με αριθμό κυκλοφορίας [redacted], του οποίου η εμπορική αξία εκτιμάται σε 1.200 €. Ενόψει της εμπορικής του αξίας, του τύπου και της παλαιότητας του δεν κρίνεται πρόσφορο προς εκποίηση, γιατί δεν πρόκειται να προκαλέσει αγοραστικό ενδιαφέρον, αλλά ούτε να αποφέρει κάποιο αξιόλογο τίμημα για την ικανοποίηση των πιστωτών του αιτούντα, λαμβανομένων υπόψη και των εξόδων της διαδικασίας εκποίησης (αμοιβή εκκαθαριστή, έξοδα δημοσιεύσεων κλπ), γι αυτό κρίνεται ότι δεν πρέπει να διαταχθεί η κατ' άρθρο 9 §1 ν. 3869/2010 εκποίηση του.

6) Κατάθεση 120 δολλαρίων Αμερικής στο λογαριασμό συναλλάγματος στην [redacted] και κατάθεση 300 € στο λογαριασμό μισθοδοσίας του [redacted]

7) Απαίτηση κατά τρίτων ποσού 3.500 € καθαρά με τα οποία ποσά προετίθετο να εξοφλήσει οφειλή του προς [redacted] και τον Οργανισμό Ασφάλισης Ελευθέρων Επαγγελματιών, γεγονός που έλαβε ήδη χώρα. Οι εκκαλούσες προβάλλουν τον ισχυρισμό ότι στα εισοδήματα του αιτούντος θα πρέπει να υπολογιστεί και το μίσθωμα που θα λάμβανε αν μίσθωνε την κυρία κατοικία του [redacted] στην οποία τώρα διαμένει με δωρεάν παραχώρηση η υπέργηρη μητέρα του. Ο ισχυρισμός τους αυτός ουσιαστικά προτείνει την εκδίωξη της μητέρας του αιτούντα από την οικία του, λόγω δήθεν ελλείψεως νομικής υποχρέωσης παροχής στέγης σε αυτήν. Ο ισχυρισμός αυτός όμως πρέπει να απορριφθεί, αφού σύμφωνα με το άρθρο 1507 ΑΚ τα τέκνα οφείλουν να παρέχουν βοήθεια στους γονείς τους. Η εν λόγω δε υποχρέωση δεν είναι δικαστικά επιδιώξιμη, πλην όμως νομιμοποιεί ηθικά και νομικά

οιαδήποτε παροχή βοήθειας του τέκνου προς τον γονέα (Κουνουγέρη – Μανωλεδάκη, Οικογενειακό Δίκαιο τομ. ΙΙ, εκδ. 1998, σελ. 176 επ.). Στην προκειμένη δε περίπτωση, αποδείχθηκε ότι η υπέργηρη μητέρα του αιτούντος, δεν διαθέτει οικία για να διαμείνει, είναι καταχρεωμένη λόγω της παροχής εγγυήσεως υπέρ του αιτούντος ενόψει της επιδικής δανειοδότησής του από την «Τράπεζα ...» δεν έχει ικανά εισοδήματα για να μισθώσει άλλη οικία και τέλος έχει ζητήσει και η ίδια με αίτησή της να υπαχθεί στις διατάξεις του ν. 3869/2010. Είναι προφανές ότι το ηθικό και νομικό καθήκον του αιτούντα επιτάσσει την παροχή στέγης στην μητέρα του. Περαιτέρω, δεν αποδείχθηκε ότι ο αιτών υπήρξε ανειλικρινής απέναντι στους οφειλότες του, παρά τα περί του αντιθέτου ισχυριζόμενα με τον τρίτο λόγο εφέσεως της υπό στοιχείο Β εφέσεως, ο οποίος και πρέπει να απορριφθεί. Ειδικότερα, ο αιτών ανέφερε το σύνολο του ενεργητικού και του παθητικού του, ενώ οι αλλαγές που εμφανίζει στις μηνιαίες δαπάνες διατροφής του και παρατηρούνται καθόλη τη διάρκεια της παρούσας δίκης οφείλονται αποκλειστικά και μόνο στην συνεχιζόμενη περιοριστική μισθολογική πολιτική του Ελληνικού Δημοσίου έναντι των υπαλλήλων και των λειτουργών του. Επίσης το γεγονός ότι από της εκδόσεως της πρωτόδικης απόφασης δεν έχει προβεί σε ουδεμία καταβολή προς τις πιστώτριες τράπεζες δεν συναρτάται με κακοπιστία αυτού, αλλά με οικονομική αδυναμία, όπως θα καταδειχθεί κατωτέρω. Τέλος, το γεγονός ότι ο αιτών σε ανύποπο χρόνο για την παρούσα ανηδικία εκποίησε ένα απρόσοδο ακίνητο συνιδιοκτησίας του κατά ποσοστό 50% αντί του ποσού των 10.000 € αποδείχτηκε ότι αποσκοπούσε στην εύλογη προσπάθειά του να εξοφλήσει έτερους δανειστές του, όπως ήταν ... ενώ δεν αποδείχθηκε ότι έγινε με σκοπό να ζημιώσει τις καθ'ών η αίτηση. Με βάση τα προλεχθέντα συντρέχουν στο πρόσωπο του αιτούντα οι προϋποθέσεις για την υπαγωγή του στη ρύθμιση του νόμου 3869/2010 και ειδικότερα σ' αυτή των άρθρων 8 §2 και 9 §1 και 2. Θα πρέπει δηλαδή να γίνει συνδυασμός των τριών ρυθμίσεων του νόμου και συγκεκριμένα αυτής του άρθρου 8 §2 για μηνιαίες καταβολές επί 4ετία και αυτής του άρθρου 9 §2 για σταδιακές καταβολές προκειμένου να εξαιρεθεί από την εκποίηση η κυρία κατοικία του. Έτσι η ρύθμιση των χρεών του θα γίνει κατά πρώτο λόγο κατ' άρθρο 8 §2 με

τον ορισμό μηνιαίων καταβολών απευθείας στους πιο πάνω πιστωτές από τα εισοδήματα του επί τετραετία, που θα αρχίζουν τον επόμενο μήνα από τη δημοσίευση της απόφασης, από τις οποίες οι πιστωτές του θα ικανοποιηθούν συμμετρως. Όπως προαναφέρθηκε μοναδικό βέβαιο εισόδημα του αιτούντα αποτελεί ο μισθός του, ο οποίος ανέρχεται μηνιαία στο ποσό των 1.600 €, χωρίς να αναμένεται περαιτέρω βελτίωση των εισοδημάτων του, οι δαπάνες του δε περιορίζονται σ' αυτές που απαιτούνται προς ικανοποίηση των βασικών βιοτικών αναγκών του ίδιου, οι οποίες ανέρχονται στο ποσό των 1.030 €, δεκτού γενομένου εν μέρει του πρώτου λόγου εφέσεως της έφεσης υπό στοιχείο Α. Στο σημείο αυτό θα πρέπει να γίνουν δύο επισημάνσεις. Ο εκ νέου καθορισμός των μηνιαίων αποδοχών σε 1.600 € είναι νομικά ορθός, αφού αφενός το αίτημα της υπό κρίση αίτησης δεν μεταβάλλεται, δεδομένου ότι αυτό πάντα παραμένει η υπαγωγή στις ρυθμίσεις του ν.3869/2010, αφετέρου δε νέα πραγματικά περιστατικά και ισχυρισμοί μπορούν να ληφθούν υπόψη και κατά την δευτεροβάθμια δίκη, ακόμα και με τις προτάσεις (Κεραμεύς-Κονδύλης-Νίκας, ΚΠολΔ ΙΙ, αρθρ 765 αριθ. 6). Περαιτέρω, για τον υπολογισμό των πάγιων μηνιαίων εξόδων του αιτούντος λαμβάνεται ιδίως υπόψη το γεγονός ότι, πέραν των συνηθών εξόδων ευπρεπούς διαβίωσης και διατροφής ενός ατόμου με τα προσόντα και την ιδιότητα του αιτούντος που ανέρχονται σε 670 €, πρέπει να υπολογιστεί ότι ο τελευταίος δαπανεί επιπλέον ποσό 360 € για το μίσθωμα της κατοικίας του. Συνεπώς στα πλαίσια της ρύθμισης αυτής και λαμβανομένων υπόψη του υποχρεωτικού ορισμού καταβολών για τη διάσωση της κατοικίας του ποσού μέχρι το 85% της εμπορικής της αξίας, οι καταβολές πρέπει να οριστούν στο ποσό των 570 € το μήνα, ποσό το οποίο βρίσκεται μέσα στις οικονομικές του δυνατότητες. Ειδικότερα στην «Τράπεζα της οποίας η απαίτηση από τα δύο δάνεια ανέρχεται σε ποσοστό 82,97% επί του συνόλου των χρεών του ο αιτών θα είναι υποχρεωμένος να καταβάλλει μηνιαίως το ποσό των 472,93 € για το χρονικό διάστημα τεσσάρων ετών. Στην «Τράπεζα της οποίας η απαίτηση ανέρχεται σε ποσοστό 10,70% επί του συνόλου των χρεών του, ο αιτών είναι υποχρεωμένος να καταβάλει μηνιαίως το ποσό των 60,99 € για χρονικό διάστημα 4 ετών, στην

οποίας η απαίτηση ανέρχεται σε ποσοστό 6,34% επί του συνόλου των χρεών του, ο αιτών είναι υποχρεωμένος να καταβάλει μηνιαίως το ποσό των 36,08 € για χρονικό διάστημα 4 ετών. Μετά την ολοκλήρωση των καταβολών αυτών στο τέλος της τετραετίας κάθε πιστώτρια θα έχει λάβει τα εξής ποσά : Α) Η «Τράπεζα

22.708,64 €, με υπόλοιπο

απαίτησης 240.540,03 € (263.240,67 - 22.708,64). Β) Η «Τράπεζα

2.927,52 € με υπόλοιπο απαίτησης 31.013,48 € (33.941 - 2.927,52). Γ)

Η 1.731,84 € με υπόλοιπο απαίτησης 18.369,24 € (20.101,08 - 1.731,84). Από τις μηνιαίες καταβολές του αιτούντα για μια τετραετία, που αναφέρονται παραπάνω, θα καλυφθεί μόνο μέρος των οφειλών του και ειδικότερα 27.368 € επί συνόλου 317.283,37 €. Η ικανοποίηση των υπολοίπων απαιτήσεων των πιστωτών με περαιτέρω καταβολές προς διάσωση της πρώτης κατοικίας του αιτούντα σύμφωνα με το νόμο μπορεί να ανέλθει μέχρι το 85% της εμπορικής αξίας του ακινήτου δηλαδή μέχρι 127.500 € (150.000 X 85%). Η αποπληρωμή του ποσού αυτού θα γίνει εντόκως, χωρίς ανατοκισμό με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με το κυμαινόμενο επιτόκιο, που θα ισχύει κατά το χρόνο αποπληρωμής, σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδος αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των Πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Θα ξεκινήσει τέσσερα χρόνια μετά τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης, ο δε χρόνος εξόφλησης του πρέπει να οριστεί σε 20 χρόνια, λαμβανομένου υπόψη του χρέους του αιτούντα, της οικονομικής του δυνατότητας και της ηλικίας του. Από τις καταβολές αυτές για τη διάσωση της κύριας κατοικίας θα ικανοποιηθεί προνομιακά η απαίτηση της πιστώτριας «Τράπεζας

από τα δύο δάνεια (στεγαστικό και καταναλωτικό), καθώς οι απαιτήσεις από αυτά, όπως προαναφέρθηκε είναι εξοφλισμένες με εμπράγματη ασφάλεια και συγκεκριμένα με προσημείωση. Όπως προαναφέρθηκε το υπόλοιπο των απαιτήσεων της Τράπεζας μετά τις καταβολές επί τετραετία ανέρχεται σε 240.540,03 €. Η προνομιακή ικανοποίηση της πιστώτριας αυτής, θα γίνει μέχρι το ποσό των 127.500 € (του 85% της εμπορικής αξίας του διαμερίσματος του αιτούντα και των βοηθητικών χώρων),

απολλασσόμενου του υπολοίπου των χρεών του με την τήρηση και αυτής της ρύθμισης με μηνιαίες καταβολές επί 20 χρόνια, που θα αρχίσουν μετά τη λήξη της περιόδου χάριτος, δηλαδή αυτής των τεσσάρων ετών από τη δημοσίευση της απόφασης, ποσού 531,25 € το μήνα επί 240 μήνες (20 έτη X 12 μήνες). Σημειώνεται ότι το ληφθέν ποσό του δανείου δυνάμει της με στοιχεία σύμβασης καταναλωτικού δανείου είχε συμφωνηθεί να αποπληρωθεί σε 240 μήνες (ήτοι 20 έτη), ενώ της με στοιχεία σύμβασης στεγαστικού δανείου είχε συμφωνηθεί να αποπληρωθεί σε 420 μήνες (ήτοι σε 35 έτη). Η καταβολή των δόσεων αυτών θα γίνει χωρίς ανατοκισμό με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με κυμαινόμενο επιτόκιο, που θα ισχύει κατά το χρόνο της αποπληρωμής, σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδας αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των Πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας. Ως προς τις υπόλοιπες παραπάνω απαιτήσεις των πιστωτών από τα καταναλωτικά δάνεια κατά το μέρος, που δεν καλύφθηκαν από τις τετραετείς καταβολές μετά την εξάντληση του ποσού των 127.500 €, του 85% της αξίας της κατοικίας για την προνομιακή ικανοποίηση των εμπραγμάτων ασφαλισμένων απαιτήσεων δεν μπορεί να ικανοποιηθούν και απαλλάσσεται ο αιτών. Οι εκκαλούσες με τον πέμπτο λόγο της υπό στοιχείο Β εφέσεως και τον πέμπτο λόγο της υπό στοιχείο Γ εφέσεως εκθέτουν ότι δεν θα έπρεπε να γίνει προσφυγή στις διατάξεις του ανωτέρω νόμου, αλλά θα έπρεπε να υιοθετηθούν οι προτάσεις τους, όπως αυτές εκφράστηκαν κατά την προδικασία της προσπάθειας συμβιβασμού των μερών. Όπως όμως προκύπτει από τις παρατηρήσεις των εκκαλουσών οι προτάσεις τους έρχονται σε ευθεία αντίθεση με τις οικονομικές δυνατότητες του αιτούντος, αφού ο τελευταίος θα έπρεπε κατά τις παρατηρήσεις των εκκαλουσών να καταβάλλει μηνιαίως 249,01 € στην έχουσα το 10,70% επί του συνόλου των χρεών του «Τράπεζα μηνιαίως 207,9 € στην έχουσα το 6,34% επί του συνόλου των χρεών του Αναλογικά βέβαια θα έπρεπε να καταβάλλει ποσό άνω των 1.000 € στην τρίτη πιστώτρια «Τράπεζα Είναι προφανές ότι μία τέτοια ρύθμιση θα αναιρούσε τον σκοπό του νομοθέτη και θα καθιστούσε τις ευεργετικές για τον υπερχρεωμένο

καταναλωτή ρυθμίσεις κενές περιεχομένου. Εύλογα λοιπόν θα πρέπει να απορριφθεί και ο σχετικός λόγος εφέσεως. Σημειώνεται επίσης ότι δεν πρέπει να γίνει δεκτή η ένσταση καταχρηστικής ασκήσεως δικαιώματος που προεβλήθη στο πρώτο βαθμό και επαναφέρεται με ειδικό λόγο εφέσεως (τον έκτο της υπό στοιχείο Γ εφέσεως), και η οποία εδράζονταν στο γεγονός ότι ο αιτών καίτοι δανειοδοτήθηκε με κεφάλαιο 317.000 € εντούτοις εκμεταλλευόμενος την εύνοια του νόμου για τους έντιμους μικροφειλέτες επιχειρεί να απαλλαχθεί από τις υποχρεώσεις του. Καταρχήν, ο εν λόγω ισχυρισμός πάσχει κατά την διάρθρωσή του. Ειδικότερα, η ένσταση καταχρηστικής ασκήσεως δικαιώματος προϋποθέτει την ύπαρξη ενός δικαιώματος. Δηλαδή, στην προκειμένη περίπτωση ότι η εκκαλούσα αναγνωρίζει ο αιτών είναι, μεταξύ άλλων, άτομο χωρίς πτωχευτική ικανότητα το οποίο περιήχθη σε κατάσταση μόνιμης αδυναμίας πληρωμών χωρίς δόλο. Εφόσον δε ισχύουν όλα αυτά, η άσκηση του δικαιώματός του κωλύεται λόγω της συνδρομής των όρων του 281 ΑΚ. Στην προκειμένη περίπτωση όμως, η ανωτέρω εκκαλούσα δεν αποδέχεται την ύπαρξη του εν λόγω δικαιώματος, αφού αρνείται έναν όρο του παραδεκτού αυτού και δη την ανυπαρξία δολιότητας. Ετσι παρόλο που ο εν λόγω ισχυρισμός προβάλλεται ως ένσταση καταχρηστικής ασκήσεως δικαιώματος, εντούτοις αποτελεί κεκαλυμμένη ένσταση δολιότητας, η οποία απερρίφθη ανωτέρω. Σε κάθε δε περίπτωση, δεν θα πρέπει να διαφεύγει της προσοχής ότι ο αιτών, καίτοι πληρώνει ένα μικρό ποσό σε σχέση με την δανειοδότηση που έλαβε, δεν παύει να καθίσταται δέσμιος των πιστωτών του επί 24 έτη, ήτοι έως το τέλος του εργασιακού του βίου, και μάλιστα με μόνιμη απομείωση του 1/3 του μηναίου του εισοδήματος. Κατά συνέπεια, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο που έκρινε διαφορετικά και καθόρισε διαφορετικά τα έσοδα και τις δαπάνες του αιτούντος και ακολούθως καθόρισε με βάση αυτές τις διαπιστώσεις το σχέδιο ρύθμισης του χρέους του, έσφαλε στην κρίση του και πρέπει, αφού απορριφθούν οι εφέσεις με στοιχεία Β και Γ ως αβάσιμες στην ουσία τους, η κρινόμενη έφεση υπό στοιχείο Α να γίνει δεκτή και να εξαφανισθεί η εκκαλούμενη απόφαση, και ακολούθως, αφού κρατηθεί η υπόθεση για να δικασθεί, να γίνει η αίτηση εν μέρει δεκτή και να ρυθμιστούν τα χρέη του αιτούντος ούτως ώστε ο τελευταίος α) να καταβάλλει

προς τους πιστωτές του επί μία τετραετία, με καταβολές που θα αρχίζουν από τον πρώτο μήνα μετά την δημοσίευση της παρούσας απόφασης, ποσού 570 €, το οποίο διανέμεται συμμετρικά μεταξύ τους και θα καταβάλλεται το πρώτο τρίμημο κάθε μήνα και συγκεκριμένα θα καταβάλλεται το ποσό των 472,93 € στην «Τράπεζα _____ το ποσό των 60,99 € στην «Τράπεζα _____ το ποσό των 36,08 € στην

και β) να καταβάλλει για τη διάσωση της κατοικίας του στην «Τράπεζα _____ το ποσό των 531,25 € το μήνα και επί 240 μήνες με καταβολές που θα αρχίσουν τέσσερα έτη μετά τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης, σύμφωνα με την ορθότερη άποψη (Βενιέρης-Κατσάς ο.π. σελ. 317). Τέλος, πρέπει να οριστεί παράβολο για την περίπτωση άσκησης ανακοπής ερημοδικίας (άρθρα 764 § 3 σε συνδυασμό με 741 και 501, 502, 505 § 2 ΚΠολΔ), ενώ δικαστική δαπάνη δεν θα επιβληθεί κατ' άρθρο 8 § 6 εδ. β του ν. 3896/2010, η οποία τυγχάνει εφαρμογής και στη δευτεροβάθμια δίκη.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΣΥΝΕΚΔΙΚΑΖΕΙ τις υπ' αριθμ. καταθέσεως 51/8-6-2012 , 73/3-9-2012 και 83/8-10-2012 εφέσεις κατά της με αριθμό _____ απόφασης του Ειρηνοδικείου _____ που δίκασε κατά την εκουσία δικαιοδοσία.

Α) Επί της υπ' αριθμ. καταθέσεως 51/8-6-2012 εφέσεως

ΔΕΧΕΤΑΙ την έφεση του αιτούντα κατά το τυπικό και το ουσιαστικό της μέρος

ΞΕΦΑΝΙΖΕΙ την με αριθμό _____ απόφαση του Ειρηνοδικείου _____ που δίκασε κατά την εκουσία δικαιοδοσία

ΚΡΑΤΕΙ και **ΔΙΚΑΖΕΙ** την αίτηση

ΔΕΧΕΤΑΙ ΕΝ ΜΕΡΕΙ αυτή

ΡΥΘΙΖΕΙ τα χρέη του αιτούντα με μηνιαίες καταβολές προς τους πιστωτές του επί μία τετραετία, οι οποίες θα αρχίζουν από τον πρώτο μήνα μετά τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης, ποσού 570 €, το οποίο διανέμεται συμμετρικά μεταξύ τους και θα καταβάλλεται το πρώτο τρίμημο κάθε μήνα και συγκεκριμένα θα καταβάλλεται το ποσό των 472,93 € στην «Τράπεζα _____ το ποσό των 60,99 € στην

«Τράπεζα

και το ποσό των 36,08 € στην

ΕΞΑΙΡΕΙ της εκποίησης την κύρια κατοικία του αιτούντα, ήτοι ενός διαμερίσματος του πρώτου ορόφου πολυκατοικίας, επιφάνειας τμ. με ημιυπαίθριο τμ, υπόγειο πάρκιν τμ και κλειστή αποθήκη τμ, που βρίσκεται και επί της οδού

ΕΠΙΒΑΛΛΕΙ στον αιτούντα την υποχρέωση να καταβάλλει για τη διάσωση της κατοικίας του στην «Τράπεζα

το ποσό των 531,25 € το μήνα και επί 240 μήνες. Η καταβολή των μηνιαίων αυτών δόσεων θα ξεκινήσει τέσσερα έτη μετά τη δημοσίευση της παρούσας απόφασης, θα γίνεται την πρώτη ημέρα κάθε μήνα και θα γίνει χωρίς ανατοκισμό με το μέσο επιτόκιο στεγαστικού δανείου με το κρυμινόμενο επιτόκιο, που θα ισχύει κατά το χρόνο της αποπληρωμής, σύμφωνα με το στατιστικό δελτίο της Τράπεζας της Ελλάδας αναπροσαρμοζόμενο με επιτόκιο αναφοράς αυτό των Πράξεων Κύριας Αναχρηματοδότησης της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας.

Β) Επί της υπ' αριθμ. καταθέσεως 73/3-9-2012 εφέσεως

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της «ΤΡΑΠΕΖΑΣ

ΟΡΙΖΕΙ παράβολο για την περίπτωση άσκησης ανακοπής ύψους 200 €.

ΔΕΧΕΤΑΙ την έφεση κατά το τυπικό και την απορρίπτει κατά το ουσιαστικό της μέρους.

Γ) Επί της υπ' αριθμ. καταθέσεως 83/8-10-2012 εφέσεως

ΔΙΚΑΖΕΙ ερήμην της «ΤΡΑΠΕΖΑΣ

ΟΡΙΖΕΙ παράβολο για την περίπτωση άσκησης ανακοπής ύψους 200 €.

ΔΕΧΕΤΑΙ την έφεση κατά το τυπικό και την απορρίπτει κατά το ουσιαστικό της μέρους.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, στο Ηράκλειο στις 31-1-13, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Ο ΔΙΚΑΣΤΗΣ
 ΑΚΡΗΣΙΑΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΑΣΤΗΣ
 Ηράκλειο
 ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΚΟΝ. ΑΗΜΝΙΩΤΑΚΗ

ΕΞ. ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ
 για τη νομική υπηρεσία
 κατά παραγγελία εκδότης
 ου.
 Ηράκλειο
 ΕΥΣΤΑΘΙΑ ΚΟΝ. ΑΗΜΝΙΩΤΑΚΗ